

Nr 1 (289)
Styczeń 2020

POLSCIE WIERNI

MIESIĘCZNIK ZWIĄZKU KOMBATANTÓW RP I BYŁYCH WIĘŹNIÓW POLITYCZNYCH

Podczas obrad plenarnych Zarządu Głównego Związku Kombatantów RP i BWP SzeF Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych Jan Józef Kasprzyk wręczył Januszowi Maksymowiczowi – powstańcowi warszawskiemu i wiceprezesowi Związku – nominację powołania do Rady do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych przy SzeFie Urzędu.

PRZED NAMI ROK NOWYCH WYZWAŃ

W POŁOWIE GRUDNIA 2019 r. ODBYŁO SIĘ W WARSZAWIE III PLENARNE POSIEDZENIE ZARZĄDU GŁÓWNEGO ZKRPIBWP, POŚWIĘCONE PROBLEMOM ORGANIZACYJNYM ORAZ ZADANIOM ZWIĄZKU NA 2020 ROK.

W obradach uczestniczył Szef Urzędu ds. Kombatantów i Osób Represjonowanych minister **Jan Józef Kasprzyk**. Cieszę się z możliwości wzięcia udziału w dzisiejszym posiedzeniu Zarządu Głównego Waszego

Związku – Związku Kombatantów RP i Byłych Więźniów Politycznych – powiedział minister J. Kasprzyk. Przypomniat, że dobiegający końca rok był dla kombatantów okresem szczególnym, obfitującym w wiele ważnych historycznych rocznic, w tym 75. rocznicę Powstania Warszawskiego, walk 2 Korpusu Polskiego na ziemi włoskiej, szlaku bojowego 1 Dywizji Pancerniej gen. Stanisława Maczka. Nie mniej ważny będzie nowy – 2020 rok, w którym przypada stulecie Bitwy Warszawskiej 1920 r., a w 80. rocznicę kombatanci uczczą m.in. pokonanie hitlerowskich Niemiec, krwawe walki na Wale Pomorskim, zdobycie Kołobrzegu, forsowanie Odry – ale także rocznicę wyzwolenia nazistowskich obozów zagłady – w tym Auschwitz-Birkenau. To także 40. rocznica Sierpnia 1980 r. Będzie więc okazja podziękowania Wam, Kombatantom, za Wasz krwawy znoj i wysiłek, za wieloletnią owocną współpracę. Urząd, którym kieruję, pełni wobec kombatantów rolę służebną. Możecie na nas liczyć. Mogę zapewnić, że każdy kombatant, który znajdzie się w potrzebie, otrzyma – a mamy gwarancje budżetowe – niezbędne wsparcie.

Dziękując za dotychczasową pracę, minister Jan J. Kasprzyk złożył członkom Zarządu Głównego

i wszystkim członkom Związku życzenia zdrowych, pogodnych Świąt oraz pomyślności w nowym 2020 roku.

Podniosłym akcentem spotkania było odczytanie przez naczelnika Wydziału w Departamencie Uroczystości, płk. **Artura Fronczaka Aktu Powołania przez Szefa Urzędu ds. Kombatantów i OR ministra Jana Józefa Kasprzyka wiceprezesa Janusza Maksymowicza w skład Rady ds. Kombatantów i Osób Represjonowanych.**

Wręczając dokument, minister Kasprzyk powiedział m.in.: Cieszę się, że w skład Rady, która jest ustawowym organem przy Szefie Urzędu, jako przedstawiciel ZKRPIBWP będzie zasiadał pan Janusz Maksymowicz, postać bardzo ważna na mapie Środowisk Kombatanckich RP, żołnierz Armii Krajowej, uczestnik Powstania Warszawskiego, postać niezwykle zaangażowana również współcześnie.

Dziękując za przyjęcie zaproszenia i udział w posiedzeniu najwyższego gremium naszego Związku oraz ciepłe słowa skierowane do kombatantów, prowadzący obrady prezes Zarządu Głównego kmdr dypl. **Henryk Leopold Kalinowski** złożył ministrowi Janowi J. Kasprzykowi świąteczne i noworoczne życzenia, w tym osiągnięć w odpowiedzialnej pracy służbowej oraz pomyślności w życiu osobistym.

Następnie, kontynuując posiedzenie, przedstawił sytuację finansową Związku

► Dokoliczenie ze str. 3

mówiąc m.in. o dodatkowych wydatkach wynikających ze złego stanu technicznego siedziby Zarządu Głównego (obiektu zabytkowego) i potrzeby specjalistycznego remontu pod nadzorem konserwatora.

Przedstawił także sytuację demograficzną Związku pod koniec 2019 r. Jak poinformował, Związek liczy łącznie 56,7 tys. członków, w tym 17,2 zwyczajnych oraz prawie 40 tys. podopiecznych. Począwszy od stycznia 2018 r. z szeregów związkowych ubyło 3,6 tys. członków zwyczajnych i 6,8 tys. podopiecznych.

Tezy ministra Kasprzyka o obfitości ważnych uroczystości rocznicowych w 2019 r. znalazły potwierdzenie w wystąpieniu sekretarza generalnego ZG **Elżbiety Sadyżńskiej**, która przedstawiła ważniejsze przedsięwzięcia zrealizowane przez Prezydium ZG w okresie od II Plenum. Większość z nich wiązała się z udziałem przedstawicieli Związku w wydarzeniach rocznicowych, zarówno na szczeblu centralnym jak i w terenie.

Dotyczyły one m.in. uroczystości związanych z 80. rocznicą Powstania Warszawskiego z udziałem najwyższych władz państwowych, w których z ramienia Związku uczestniczył powstaniec warszawski, wiceprezes ZG Janusz Maksymowicz, sekretarz generalny ZG **Elżbieta Sadyżńska**, a w terenie inni członkowie Zarządu Głównego.

Uroczyste obchodzono, z udziałem władz Związku, Dzień Weterana, rocznicę agresji Niemiec i ZSRR na Polskę. Przedstawiciel ZG – **E. Sadyżńska** uczestniczyła w rocznicowych uroczystościach pod Lenino, w których władze RP reprezentował ambasador Polski na Białorusi. Nie zabrakło przedstawicieli Związku na polach partyzanckich bojów pod Ewiną i Gruszką. Kierownictwo Związku, z prezesem ZG **H. Kalinowskim**, brało także udział w państwowych obchodach 101. rocznicy odzyskania przez Polskę Niepodległości.

Ożywioną dyskusję wywołało wystąpienie wiceprezesa ZG **Janusza Maksymowicza**, który przedstawił **projekt regulaminu przyjmowania członków nadzwyczajnych Związku**. Przyjęta na VI Kongresie nowa kategoria członków budziła i budzi nadal rozbieżne opinie. Uregulowanie i ujednoczenie tej kwestii stało się pilną koniecznością.

Obecnie w ewidencji Związku jest 908 członków nadzwyczajnych, najwięcej w Warszawie, Wrocławiu, Poznaniu, Katowicach, Częstochowie. Część z nich zajmuje odpowiedzialne stanowiska prezesów – zwłaszcza **Kół**, ponadto są w składach Zarządów różnych szczebli.

W czasie dyskusji dotyczącej członków nadzwyczajnych sugerowano m.in. potrzebę uregulowania opłacania – lub nieopłacenia składek, wprowadzenia okresu „próbego” przed po-

wierzeniem funkcji związkowej.

Na wniosek prezesa **Maksymowicza** przyjęto, że propozycje dotyczące projektu regulaminu powinny być przesłane w formie pisemnej, z uzasadnieniem, do Prezydium ZG do końca lutego 2020 r.

Członkowie Zarządu Głównego przyjęli przedstawiony przez sekretarza generalnego **Elżbietę Sadyżńską** **Plan działalności Zarządu Głównego ZKRPIBWP na 2020 rok**. Przewiduje się trzy posiedzenia Prezydium ZG (luty, kwiecień, wrzesień) oraz dwa plenarne posiedzenia (kwiecień i grudzień), ponadto narady z przewodniczącymi Krajowych Rad Środowiskowych (luty) oraz Stałych Komisji Problemowych (listopad). Ważną częścią zamierzeń będzie współdziałanie, bądź współorganizacja ważnych uroczystości rocznicowych przypadających w 2020 r.

W dyskusji, toczącej się przy omówieniu kolejnych tematów posiedzenia, skupiono się na bieżących i aktualnych problemach Związku. Głos w niej zabrali: **Krzysztof Adamczyk, Edmund Błaszczyk, Irena Chamielec, Włodzimierz Czechowski, Henryk Czerkas, Paweł Dobrzyński,**

Henryk L. Kalinowski, Jan Karczewski, Zdzisław Lach, Janusz Maksymowicz, Maciej Maksymowicz, Józef Nowicki, Elżbieta Sadyżńska, Anna Stępień, Jan Trzcifski, Jan Witkowski, Waldemar Wojtan, Zofia Wolanin, Waclaw Liskiewicz. Odnoszono się w niej do aktualnych tematów nurtujących Związek, do pogłębiającej się trudnej sytuacji kombatanatów i podopiecznych, z których większość liczy ponad 90 lat, rozważając możliwości wsparcia tej grupy. Mówiono o umożliwieniu włączenia się Związku w system „teleopieki”, jak również propagowania idei „domowych hospicjów”, a także rozpropagowania oferowanych przez Urząd ds. Kombatanatów i OR bezpłatnych programów i ulg dostępności do np. sprzętu ortopedycznego (informacje na ten temat publikowano w „Polsce Wierni”). Mocno akcentowano potrzebę bliższej współpracy z władzami administracyjnymi, w tym pełnomocnikami ds. kombatanatów.

Wskazywano na potrzebę umieszczenia na projektach dokumentów przesyła-

nych członkom Zarządu Głównego adnotacji radcy prawnego Związku.

Z kolei przewodniczący Głównego Sądu Koleżeńskiego, **Wacław Liśkiewicz**, przedstawił informację o toczących się przed sądem postępowaniach.

Kończąc obrady III, ostatniego w 2019 r., posiedzenia Zarządu Głównego, prezes **Henryk L. Kalinowski** poprosił o uczczenie chwilą milczenia pamięci zmarłego ostatnio zastępcy działacza kombatanckiego, członka Prezydium ZG, prezesa Małopolskiego Zarządu Wojewódzkiego **Henryka Koziół**.

Dziękując za dotychczasową pracę, złożył członkom Zarządu Głównego, a za ich pośrednictwem wszystkim członkom Związku życzenia rodzinnych, zdrowych Świąt Bożego Narodzenia oraz pomyślności w 2020 roku – roku odpowiedzialnych zadań i wielkich rocznic, w tym 30-lecia naszej organizacji.

MICHAŁ IZDEBSKI

Fot.: Alina Nowacka-Brysiak

AUSCHWITZ

27 stycznia 1945 r. rano, do bram niemieckiego obozu koncentracyjnego Auschwitz-Birkenau dotarli żołnierze 454 pułku strzeleckiego 100 Lwowskiej Dywizji Strzeleckiej 60 Armii 1 Frontu Ukraińskiego. Zastali tam skrajnie wyczerpanych, przemarzniętych i zagłodzonych 75 tys. więźniów, w tym 500 dzieci.

W 75. rocznicę wyzwolenia obozu, w podniosłej atmosferze, główne uroczystości upamiętniające to wydarzenie odbędą się w Izraelu a następnie w byłym obozie w Auschwitz (Oświęcim). Udział w nim wezmą przywódcy, bądź wysocy rangą przedstawiciele koalicji antyhitlerowskiej, prezydenci państw, premierzy, członkowie rodzin panujących. Będzie to prawdopodobnie ostatnia okrągła rocznica z udziałem byłych więźniów KL.

Idea utworzenia obozu koncentracyjnego w Auschwitz (Oświęcim) powstała w Urzędzie Wyższego Dowódcy SS i Policji we Wrocławiu, na czele którego stał przyszły kat Warszawy SS – Gruppenführer Erich von dem Bach-Zelewski.

Uznano, iż wobec przepelnionych więzień na Górnym Śląsku i w Zagłębiu Dąbrowskim celowym jest utworzenie nowego obozu. Wybrano leżący w widłach Wisły i Soły Oświęcim, w miejscu przedwojennych koszar Wojska Polskiego. Po ustaleniach między Wehrmachtem a SS do obozu przybyła specjalna komisja kierowana przez SS-Hauptsturmführera Rudolfa Hessa, który objął następnie funkcję pierwszego komendanta obozu.

Po wizytacji obozu, w marcu 1941 r. przez szefa SS Heinricha Himmlera zapadła decyzja o budowie obozu Auschwitz II w odległej o kilka kilometrów wsi Brzezinka. To właśnie

Auschwitz II stało się miejscem masowej eksterminacji, największym niemieckim obozem śmierci. Rozbudowywany stopniowo, stał się miejscem masowej zagłady około 1.1 mln europejskich Żydów, 140-150 tys. Polaków, 23 tys. Romów, 12 tys. jeńców radzieckich oraz tysięcy osób innych narodowości.

Pomimo nieludzkich warunków, stałej groźby śmierci, początkowo samorzutnie, rodził się w Auschwitz ruch oporu. Początkowo przybierał różne formy. Od samopomocy więźniarskiej, wsparcia psychicznego, zbierania z narażeniem życia dowodów nazistowskich zbrodni – w tym np. planów i zdjęć krematoriów, wykazów zamęczonych więźniów, aż po akty sabotażu prowadzone przez więźniów pracujących w podobozach przy zakładach zbrojeniowych.

W formie zorganizowanej ruch oporu działał już pod koniec 1941 r. Inicjatorami byli głównie Polacy, więźniowie polityczni, członkowie okupacyjnej konspiracji. Zapoczątkowali go działacze przedwojennego PPS organizując początkowo więźniarską samopomoc.

Szczególną kartą obozowego ruchu oporu było utworzenie na terenie Auschwitz Związku Organizacji Wojskowej. Jego inicjatorem był rotmistrz Witold Pilecki, który dobrowolnie znalazł się za drutami. Polskie władze konspiracyjne wyznaczyły mu niełatwe zadanie – poza stworzeniem orga-

nizacji – miał zbierać dane wywiadowcze i przekazywać je na zewnątrz, inicjować samopomoc więźniarską, obsadzać przez zaufane osoby stanowisk funkcyjnych.

Pilecki wywiązał się z większości zadań. W połowie 1942 r. ZOW liczyło około 800 zaprzysiężonych członków, połączonych w pięcioosobowe grupy. Dane o sytuacji w Auschwitz przygo-

towane przez Pileckiego dotarły nawet do Rządu Emigracyjnego w Londynie.

Niezależnie od działalności Pileckiego, któremu udało się w czerwcu 1942 r. w brawurowy sposób uciec z obozu, w Auschwitz powstawały także inne ugrupowania konspiracyjne, w tym Związek Walki Zbrojnej (ZWZ), grupki Narodowej Demokracji i Obozu Narodowo-Radykalnego. W tej sytuacji podjęto próbę akcji scaleniowej, przy czym na czele konspiracji wojskowej pozostał rotmistrz Pilecki. Na pamięć zasługują ludzie ruchu oporu jak – Władysław Ostrowski, Janusz Krzywicki, Józef Cyrankiewicz, Stanisława Rachwałowa i dziesiątki innych, często bezimiennych więźniów.

Sytuacja nie mogła ująć uwadze obozowego gestapo. Na skutek denuncjacji grupy konspiracyjne zostały zlikwidowane, a w kolejnych egzekucjach kilkuset członków rozstrzelano.

Poza konspiracją w obozie macierzystym podejmowano także ruch oporu w obozie zagłady Birkenau. Tworzyli go Polacy pracujący głównie jako np. pisarze blokowi, starając się między innymi ująć nazwiska osób przeznaczonych do komór gazowych.

Z uwagi na zbliżający się front, od sierpnia 1944 r., Niemcy rozpoczęli likwidację obozu, zapoczątkowaną ewakuacją więźniów w głąb Rzeszy. Zaprzeszto rozbudowy obozów Auschwitz i Birkenau, rozpoczęto niszczenie dokumentacji. Rozebrano krematoria, zasypywano i maskowano doły z ludzkimi prochami.

Ostatni apel z udziałem ok. 70 tys. więźniów i więźniarek odbył się 17 stycznia 1945 r., po którym rozpoczęto masową ewakuację. Główny marsz, określany później jako „marsz śmierci”, odbywał się na liczącej 63 km drodze do Wodzisławia Śląskiego, gdzie po załadowaniu na otwarte wagony, tzw. węglarki, rozsyłano więźniów w głąb Niemiec.

Już w 1947 r. większą część kompleksu obozowego zamieniono w muzeum dokumentujące zbrodnie niemieckie w okupowanej Polsce, zaś w 1979 r. jako jedyny obóz koncentracyjny ujęty został na liście światowego dziedzictwa UNESCO. Oficjalna nazwa wpisu brzmi: **AUSCHWITZ-BIRKENAU. NIEMIECKI NAZISTOWSKI OBÓZ KONCENTRACYJNY I ZAGŁADY (1940-1945).**

5 kwietnia 1967 r. ofiary obozu – zamordowane i zmarłe męczeńską śmiercią – zostały odznaczone zbiorowo Orderem Krzyża Grunwaldu I klasy.

W obecności 500 tys. wiernych, w 1979 r. papież Jan Paweł II odprawił mszę świętą, w czasie której beatyfikował zamordowaną w bunkrze nr 2 Edytę Stein.

Państwowe Muzeum Auschwitz-Birkenau odwiedza rocznie prawie 1.4 mln osób, z czego połowa spoza Polski.

M. KALINOWSKI

W dziesiątą rocznicę powołania Fundacji Auschwitz-Birkenau obóz wizytowała kanclerz Niemiec Angela Merkel, której towarzyszył premier Mateusz Morawiecki.

Szefowie rządów Polski i Niemiec oddając hołd pomordowanym i zmarłym złożyli wieńce oraz zapalili znicze przy Międzynarodowym Pomniku Ofiar Obozu. Była to pierwsza wizyta kanclerz A. Merkel w tym miejscu zagłady, upamiętniono ją wpisem w Księdze Pamiątkowej – **Auschwitz jest symbolem milionowego mordu, którego Niemcy dokonali na Żydówkach, Żydach i Romach, jak i niezliczonej liczbie ludności z całej Europy, a szczególnie z Polski.**

Niemiecka prasa relacjonująca wizytę kanclerz Angeli Merkel w byłym niemieckim obozie zagłady Auschwitz podkreśla wyjątkowe znaczenie tego wydarzenia. Zwraca też uwagę na odradzający się - również w RFN – antysemityzm i potrzebę walki z tym zjawiskiem.

Towarzyszący Angeli Merkel premier Mateusz Morawiecki wspominał także o Treblince, gdzie zginęło około 800 tys. osób w okrutny sposób mordowanych. Dodaje, że świadectwa z tamtych czasów budują teraźniejszość, podkreślając, że **nie możemy dopuścić, żeby tereny po dawnych obozach koncentracyjnych i obozach zagłady zamieniały się w miejsca niegodne upamiętnienia, miejsca, które służą do innych celów.**

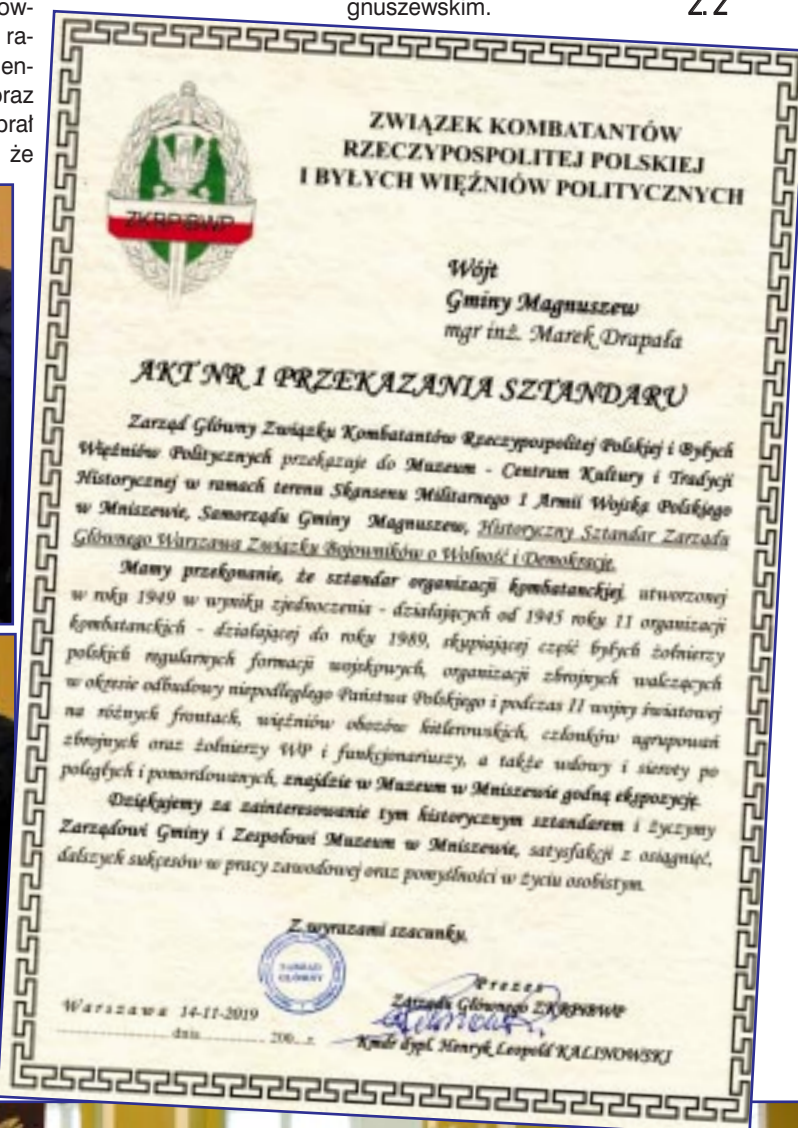
(r)

PRZEKAZANIE SZTANDARÓW ZBoWiD

Po zakończeniu obrad Związku Weteranów i Rezerwistów WP, który odbył się w październiku 2019 r., nastąpiła uroczystość przekazania dwóch historycznych Sztandarów Związku Bojowników o Wolność i Demokrację przez Zarząd Główny Związku Kombatanatów Rzeczypospolitej Polskiej i Byłych Więźniów Politycznych do **Muzeum – Skansenu Bojowego 1 Armii Wojska Polskiego w Mniszewie** (gmina Magnuszew). Wśród walczących w okolicach Mniszewa był także kmdr Henryk Leopold Kalinowski. To z jego inicjatywy nastąpiło przekazanie Sztandarów. Z ramienia ZG ZKRPIBWP sztandary przekazali – prezes kmdr Henryk L. Kalinowski, Janusz Maksymowicz – wiceprezes ZG oraz Elżbieta Sadzyńska – sekretarz generalny ZG. Sztandary odebrał wójt gminy Magnuszew ppłk rez. Marek Drapała i zapewnił, że

będą one eksponowane w niezwykłym miejscu, bezpieczne po wieczne czasy, a przede wszystkim udostępnione odwiedzającym Muzeum, których rocznie jest już ponad 10 tys.

Skansen powstał z inicjatywy Rady Ochrony Pomników Walki i Męczeństwa, w całości prace wykonali Żołnierze Kościuszkowcy Warszawskiego Okręgu Wojskowego w 1977 r. Upamiętnia walki związków taktycznych 1 Armii WP na przyczółku warecko-magnuszewskim. **Z. Ż**

Fot.: Alina Nowacka-Brysiak

O TYM WARTO WIEDZIEĆ

Ruszyła edycja 2020 programu Senior+. Samorządy ubiegały się o dotacje na utworzenie lub wsparcie Dziennych Domów i Klubów dla seniorów. Celem programu jest zwiększenie aktywnego uczestnictwa w życiu społecznym osób starszych. W projekcie budżetu na 2020 rok na program zaplanowano 80 milionów złotych. W nowej edycji programu dofinansowane będą jedynie projekty „jednoroczne”, tj. realizowane i zakończone wyłącznie w 2020 r.

Dzienne Domy i Kluby „Senior +”

O dofinansowanie ubiegały się gminy, powiaty i samorządy województw. Dotacja przeznaczona będzie na utworzenie (maksymalnie 300 tys. zł) lub wyposażenie Dziennych Domów i Klubów „Senior+” – 150 tys. zł dotacji. W ten sposób sfinansowane może być nawet 80% całkowitego kosztu realizacji zadania.

Dofinansowana z budżetu państwa będzie również bieżąca działalność istniejących już placówek. W tym przypadku dotacja nie może stanowić więcej niż 40% całkowitego kosztu realizacji zadania.

Na utrzymanie jednego miejsca w Dziennym Domu „Senior+” można było uzyskać miesięcznie nie więcej

NOWA EDYCJA PROGRAMU „SENIOR +”

niż 300 zł dofinansowania, z kolei utrzymanie jednego miejsca w Klubie „Senior+” to kwota do 200 zł miesięcznie.

Co ważne, w ramach tego modułu samorządy nie mogły wnioskować o zapewnienie funkcjonowania placówek, które mają zostać dopiero uruchomione w ramach nowej edycji programu.

„Senior+” to bardzo ważny element polityki senioralnej rządu, co podkreślał w swoim

exposé premier Mateusz Morawiecki.

Skupiamy się nie tylko na podwyższaniu świadczeń dla emerytów i rencistów, po to by zapewnić im większy komfort życia, ale również stawiamy nacisk na rozwijanie oferty zajęć aktywizujących osoby starsze. Chcemy, żeby seniorzy jak najdłużej cieszyli się zdro-

wiem, w jesieni życia pielęgnowali i rozwijali swoje pasje. Dzielili się z nami swoim życiowym doświadczeniem. Na tym polu program „Senior+” odgrywa kluczową rolę – mówi minister rodziny, pracy i polityki społecznej Marlena Małag.

Wieloletni program „Senior+” skierowany jest do jednostek samorządu terytorialnego. Jego celem jest zwiększenie aktywnego uczestnic-

stwa w życiu społecznym osób starszych. W ramach programu rozbudowywana jest sieć Dziennych Domów oraz Klubów „Senior+”. Placówki tego typu to miejsca, w których osoby starsze nie tylko mogą spędzać czas korzystając z oferty kulturalnej czy zajęć sportowych, ale również mają zapewnione posiłki oraz pomoc w czynnościach dnia codziennego. Kluby „Senior+” działają w uproszczonej formule, żeby z programu mogły skorzystać również mniejsze gminy.

W 2019 r. na realizację programu rząd przeznaczył kwotę 80 mln zł. Taką samą kwotę zapisano w projekcie budżetu na 2020 rok. W 2019 r. powstało ok. 300 nowych placówek. Na koniec ubiegłego roku funkcjonowało łącznie 497 Dziennych Domów i Klubów „Senior+”, które oferowały seniorom ponad 12,8 tys. miejsc.

Być seniorem – to brzmi dumnie!

14 listopada obchodziliśmy Ogólnopolski Dzień Seniora. To bardzo ważne święto i doskonała okazja do podkreślenia wyjątkowej roli osób starszych w naszym społeczeństwie. Mądrość i doświadczenie życiowe to wartości absolutnie nie do przecenienia, a sama emerytura to najlepszy czas, by w końcu skupić się na sobie, swoich potrzebach i pasjach – mówi minister Bożena Borys-Szopa.

Dzisiaj w Polsce więcej niż 60 lat ma 9 mln osób. Według prognoz do 2050 r. liczba ta ma wzrosnąć do 13,7 mln, a osoby starsze będą stanowić ponad 40% ogólnej ludności.

To, że żyjemy dłużej, dłużej cieszymy się sprawnością i dobrym zdrowiem, to oczywiście powód do radości. Taka sytuacja rodzi jednak przed nami – zarówno rządzącymi, jak i całym społeczeństwem – wiele wyzwań. Przypadający dzisiaj Ogól-

nopolski Dzień Seniora to doskonała okazja do podkreślenia wyjątkowej roli osób starszych w naszym społeczeństwie, a także do refleksji nad kierunkiem polityki senioralnej w Polsce – mówi dalej minister rodziny, pracy i polityki społecznej Bożena Borys-Szopa.

Jak podkreśla szefowa MRPiPS, poszanowanie i ochrona godności osób starszych to jeden z priorytetów polityki senioralnej resortu rodziny. Programy takie jak „Senior+”, „Opieka 75+”, Rządowy Program na rzecz Aktywizacji Osób Starszych, „Mama 4+”, obniżenie wieku emerytalnego czy podnoszenie minimalnej emerytury, to najważniejsze działania mające na celu aktywizację osób starszych, zapewnienie im godnych warunków bytowych oraz otoczenie ich opieką.

Warto podkreślić, że placówki „Senior+” powstają głównie w małych miejscowo-

ściach, gdzie oferta zajęć aktywizujących dla osób starszych nie jest taka bogata. Aż 69% domów i klubów „Senior+” powstałych w 2018 r. zostało uruchomionych w miejscowościach poniżej 10 tys. mieszkańców, a 19% placówek – w miejscowościach poniżej tysiąca mieszkańców.

W interesie nas wszystkich jest to, by osoby starsze, szczególnie samotne, z mniejszych miejscowości, nie czuły się zapomniane i dyskryminowane. Mądrość i doświadczenie życiowe, jakimi dysponują, to wartości absolutnie nie do przecenienia. Z okazji Ogólnopolskiego Dnia Seniora życzę Wam, drodzy Seniorzy, dużo uśmiechu, wszelkiej pomyślności i radości z tego pięknego czasu, jakim jest wiek dojrzały. Życzę Wam, byście mieli czas dla siebie i swoich pasji. Może właśnie na emeryturze odkryjecie w sobie talent malarski, kulinarny, aktorski? Tego również Wam życzę – podkreśliła minister Bożena Borys-Szopa.